

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. David Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. J.**, zastoupen JUDr. Radkem Hudečkem, advokátem se sídlem Poděbradova 7, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2017, č. j. 20 A 5/2015 – 68.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Hudečka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalobci **se v r a c í** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Radka Hudečka, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Ostravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 5. 2015, č. j. SMO/179890/15DSČ/StoP, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním

provozu“), kterého se dopustil tím, že dne 22. 12. 2014 v 13:30 hod. v Ostravě na ulici Hlučínská jako řidič motorového vozidla tov. značky Škoda Octavia RZ: X řídil toto motorové vozidlo, ačkoliv na něm nebyla umístěna přední tabulka registrační značky. Tímto jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v návaznosti na § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o podmínkách provozu vozidel“). Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců.

[2] Rozhodnutím ze dne 2. 10. 2015, č. j. MSK 85285/2015, sp. zn. DSH/17542/2015/Zez, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

II.

[3] Žalobce podal proti posledně uvedenému rozhodnutí žalobu, kterou zamítl krajský soud rozsudkem ze dne 29. 8. 2016, č. j. 20 A 5/2015 - 22. Žalobce napadl tento rozsudek kasační stížností. Rozsudkem ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 As 199/2016 - 39, Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek krajského soudu zrušil z důvodu procesních pochybení na straně krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud rozsudkem ze dne 11. 1. 2017, č. j. 20 A 5/2015 - 68, žalobu po nařízeném soudním jednání zamítl. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že se žalovaný nevypořádal se všemi odvolacími námitkami. Podle krajského soudu žalovaný správně identifikoval všechny odvolací námitky a se všemi se vypořádal. Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že námitku poukazující na „upadnutí“ tabulky registrační značky za jízdy, uplatnil v odvolání. Takovou námitkou v odvolání neuplatnil. Jedná se o námitku, kterou žalobce uplatnil poprvé až v žalobě. Krajský soud dále přisvědčil žalovanému, že žalobce věděl o tom, že na vozidle nemá umístěnou přední tabulku registrační značky, přičemž jako řidiči mu musí být známo to, že k identifikaci vozidla musí být na vozidle umístěna i přední tabulka registrační značky. Podle soudu žalobce postupně měnil výpovědi ohledně absence přední registrační značky a pozdější tvrzení žalobce vyhodnotil jako účelová. Žalobce tvrzení o tom, že by si nebyl vědom toho, že řídil vozidlo bez registrační značky, o jejím upadnutí během jízdy atp., neuvedl na místě samém do oznámení o přestupku. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce poukazující na absenci materiálního znaku předmětného přestupku. Za ten je podle soudu nutno považovat porušení nebo ohrožení zájmu společnosti na identifikaci pachatelů dopravních přestupků, popř. jiných protiprávních jednání, jež je zákonem chráněný. K naplnění materiálního znaku přestupku postačí pouhé potenciální ohrožení zájmu společnosti, k čemuž jednoznačně došlo. Je přitom bez významu, že na vozidle chyběla pouze přední registrační značka a nikoliv značky obě. Soud nepřisvědčil ani námitce, kterou žalobce brojil proti uloženým sankcím. Sankce byly uloženy podle zákona, v zákonném rozmezí a při spodních hranicích. Sankce není ani zjevně nepřiměřená, a proto soud nevyhověl ani návrhu žalobce na moderaci (§ 78 odst. 2 s. ř. s.).

III.

pokračování

[5] Proti rekapitulovanému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Podle stěžovatele měl krajský soud zrušit žalobou napadené rozhodnutí. Stěžovatel si nebyl vědom toho, že by při jízdě neměl registrační značku. Právní úprava nadto připouští postihovat pouze situaci, kdy na vozidle chybí dvě značky a nikoliv pouze jedna, jako v jeho případě. Poukázal i na to, že na veřejných komunikacích se pohybují i dopravní prostředky, které mají pouze jednu registrační značku. Podle stěžovatele krajský soud nedostatečně zhodnotil i tvrzení, že mu byla opakovaně odcizena registrační značka. Stěžovatel je sankcionován za to, že pro svou obhajobu nepoužil správné argumenty. Poukázal i na absenci materiálního znaku přestupku. Podle stěžovatele byly splněny podmínky pro moderaci uložené sankce ze strany krajského soudu. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Dále navrhl, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření k žalobě.

V.

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[8] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost, vážil zdejší soud nejprve její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Ze zákazu opakované kasační stížnosti judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu dovodila nad rámec doslovného znění § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. i další výjimky. Kasační stížnost je nutno považovat za přípustnou mj. tehdy, pokud Nejvyšší správní soud vytkl v původním rozsudku prvoinstančnímu soudu procesní pochybení, nepřezkoumatelnost nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně pokud se ve zrušujícím rozsudku závazně nevyjádřil ke všem sporným otázkám. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu a odporovalo by účelu a smyslu správního soudnictví (v podrobnostech viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Z důvodu, že Nejvyšší správní soud zrušil původní rozsudek pouze z důvodu procesních pochybení a nezabýval se podstatou dané věci, neshledal zdejší soud kasační stížnost nepřipustnou.

[9] V nyní projednávaném případě byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu, kterého se podle prvostupňového rozhodnutí dopustil tím, že dne 22. 12. 2014 v 13:30 hodin v Ostravě na ulici Hlučínská řídil motorové vozidlo, ačkoliv na něm nebyla umístěna přední tabulka

registrační značky. Tímto jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu v návaznosti na § 38 odst. 1 písm. c) zákona o podmínkách provozu vozidel. Za uvedené jednání mu byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti (zákazu řízení motorových vozidel) na dobu šesti měsíců.

[10] Podle § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon“) je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

[11] Podle § 3 přestupkového zákona k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.

[12] Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky („registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.

[13] Podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu se za přestupek uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a). Podle § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu se za přestupek podle odstavce 1 písm. a) uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.

[14] Podle § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu nelze od uložení sankce podle odstavců 4 až 7 v rozhodnutí o přestupku upustit.

[15] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. *„v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.“* V nyní posuzované věci správní orgány dostaly tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil stěžovatel. Skutkový stav byl v konkrétním případě zjištěn dostatečným způsobem, aby na jeho základě mohlo být rozhodnuto o vině účastníka řízení. Námitky, jež stěžovatel v průběhu správního řízení uplatňoval, nebyly způsobily důvodně zpochybnit skutková zjištění, která byla základem pro rozhodnutí o přestupku. S jeho námitkami se správní orgány přiměřeným způsobem vypořádaly a totéž učinil i krajský soud ve vztahu k žalobním námitkám.

[16] Jak vyplývá z § 2 přestupkového zákona, přestupek je vymezen i materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Materiální znak je představován tím, že zaviněné protiprávní jednání porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a zájmy uvedené v § 1 přestupkového zákona (shodně srov. ČERVENÝ, Z., ŠLAUF, V. Přestupkové právo. Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů.

pokračování

14. akt. vyd. Praha: Linde Praha, a.s., 2007. s. 12-18). Jak vyplývá z judikatury představované rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. 5 As 20/2004, dostupného na www.nssoud.cz, okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro výši uložené sankce, nikoli pro závěr o tom, zda přestupek byl spáchán či nikoli.

[17] Co se pak týče zavinění, k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 přestupkového zákona). Přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn (§ 4 přestupkového zákona).

[18] Stěžovatel v kasační stížnosti primárně poukazoval na absenci zavinění.

[19] Nejvyšší správní soud se na základě obsahu správního spisu ztotožňuje s krajským soudem v tom, že stěžovatel věděl o tom, že řídil vozidlo bez registrační značky. Stěžovatel bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty ani netvrdil, že by si nebyl vědom toho, že na vozidle chybí registrační značka. Srov. oznámení o spáchání přestupku ze dne 22. 12. 2014. Z úředního záznamu, který sepsal bezprostředně po spáchání předmětného přestupku zasahující policista, vyplývá, že vozidlo bylo zastaveno z důvodu, že nemělo umístěnou přední registrační značku. Řidič (stěžovatel) sdělil, že si je toho vědom; registrační značku ztratil a „ještě nemá novou“. Ze spisu se dále podává, že ztrátu registrační značky stěžovatel nahlásil policii již dne 11. 12. 2014. V rámci ústního jednání konaného dne 12. 2. 2015 pak stěžovatel uvedl, že svého jednání lituje, nevěděl, že řízením motorového vozidla bez registrační značky je tak závažným přestupkem. Teprve později začal stěžovatel tvrdit, že se nevěděl, že řídil vozidlo bez registrační značky. S ohledem na výše uvedené zdejší soud souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel si byl vědom toho, že řídil vozidlo bez registrační značky. Ani v rámci soudního řízení se stěžovateli nepodařilo prokázat, že by o tom, že řídil vozidlo bez registrační značky, skutečně nevěděl. Nelze proto hovořit o nenaplnění subjektivní stránky přestupku, u kterého postačí zavinění z nedbalosti (§ 3 přestupkového zákona a § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu]. Jeho pozdější obranu hodnotí zdejší soud v souladu s krajským soudem jako účelovou. Pokud skutečně stěžovatel nevěděl, že řídil vozidlo bez registrační značky, není zdejšímu soudu zřejmé, proč to netvrdil bezprostředně po zastavení zasahujícími policisty. Pokud by stěžovatel skutečně nevěděl, že řídil vozidlo bez registrační značky, nelze předpokládat, že by takové zásadní tvrzení bezodkladně nesdělil zasahujícím policistům. Do oznámení o spáchání přestupku ze dne 22. 12. 2014, který byl sepsán po zastavení stěžovatele zasahujícími policisty (ve kterém je uvedeno, že stěžovatel řídil vozidlo bez registrační značky), však žádné takové tvrzení neuvedl. Nevědomost o absenci registrační značky začal tvrdit až později, pravděpodobně pod vlivem hrozby sankcí, které zákon za uvedené jednání ukládá uložit.

[20] Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že by se krajský soud nezabýval tvrzením stěžovatele o tom, že mu byla opakovaně odcizena registrační značka. Krajský soud se tímto zabýval a zdůvodnil, z jakých důvodů toto tvrzení nemohlo nic změnit na spáchání předmětného přestupku stěžovatelem. Nutno dodat, že okolnosti, za kterých k protiprávnímu jednání došlo, nejedná-li se o okolnosti vylučující protiprávnost (nutná obrana, krajní nouze), jsou relevantní pro uložení výše sankce, nikoli však závěr o tom, zda byl či nikoli spáchán přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 5 As 20/2004 - 6, a navazující judikaturu).

[21] Co se pak týče materiálního znaku přestupku, konstatuje zdejší soud, že k jeho naplnění nemusí dojít vždy, když je naplněn formální znak přestupku. Společenská nebezpečnost jednání by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost předmětného jednání zásadním způsobem snižovaly. Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména: význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele či míra jeho zavinění. Srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 1. 2013, č. j. 8 As 34/2012-35, ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 - 46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, či ze dne 26. 4. 2013, č. j. 5 As 76/2011 - 78.

[22] Otázkou materiálního znaku předmětného přestupku se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozsudků, srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2010, č. j. 4 As 10/2010 - 58, ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 113/2014 - 71, ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 230/2014 - 37. Podle Nejvyššího správního soudu je právem chráněný zájem v případě skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích nutno hledat již v důvodech samotné registrace silničních vozidel podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Jedním ze základních účelů této registrace je evidence osoby, která vlastní, popřípadě provozuje, registrované vozidlo, a tím zajištění možnosti nesporné a snadné identifikace této osoby. Povinnost zaregistrovat vozidlo a umístit na něj viditelně registrační značku této registraci odpovídající, má za cíl mj. zabránit situacím, v nichž se řidiči vyhýbají odpovědnosti za přestupek či jiné delikt ní jednání tím, že znemožňují identifikaci svého vozidla, a tím rovněž své osoby (srov. např. VETEŠNÍK, P. In JEMELKA, L.; VETEŠNÍK, P. *Přestupkový zákon a přestupkové řízení*. Komentář. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 129. ISBN 978-80-7400-355-4).

[23] Právem chráněný zájem společnosti v případě předmětného přestupku spočívá v zajištění možnosti jednoznačné a jednoduché přímé identifikace jednotlivce, který řídí vozidlo účastnící se provozu na pozemních komunikacích, nebo alespoň zjednodušení následného zjišťování jeho totožnosti, za účelem případného vyvození odpovědnosti za protiprávní jednání. Slouží-li pak tabulka registrační značky mimo jiné k identifikaci viníka společensky škodlivého jednání, je nutno za porušení či ohrožení dotyčného právem chráněného zájmu logicky považovat jízdu ve vozidle, na němž není tabulka registrační značky umístěna. I na relativně krátké vzdálenosti se lze hypoteticky dopustit celé řady přestupků či jiných delikt ní jednání, v jejichž případě je následně kvůli nedostatečnému označení vozidla značným způsobem ztíženo vyvození odpovědnosti osoby, která se jich

pokračování

dopustila. Význam chráněného zájmu nepřímo potvrzuje i shora citovaný § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu.

[24] Pro podporu výše uvedených závěrů srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 113/2014 - 71, v němž se mj. uvádí, že „*jízda bez přední registrační značky nejenže podstatně významně ztěžuje identifikaci, ale v mnoha případech přímo znemožňuje chránit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Tak tomu může být u kamerových systémů, které snímají auto pouze zepředu (např. radary měřící rychlost vozidla), případně u čerpací stanice, odkud řidič odjede bez placení, či u dopravních nehod. I v případě, že by zařízení umělo pořizovat fotografie či záznam vozidla zezadu, by byl problém identifikovat, kdo auto skutečně řídil. Platí, že každý řidič je povinen zkontrolovat před jízdou technické podmínky a další náležitosti svého vozidla. Nelze sice vyloučit, že výjimečně dojde i k situaci, že registrační značka spadne bez zanedbání povinností řidiče zcela náhodou během jízdy a řidič tuto skutečnost zjistí až při silniční kontrole, ale v takovém případě je tuto nahodilou událost důvěryhodným způsobem prokázat (svědecká výpověď, fotodokumentace apod.). Z dokumentů založených ve správním spisu je však zřejmé, že v případě stěžovatelky se o nahodilou událost nejednalo, resp. žádné tvrzení v tomto smyslu správním orgánům neposkytla. (...) Poprvé v kasační stížnosti uvádí, že tato okolnost byla způsobena „nahodilou událostí v souvislosti s jízdou“ a že do „doby zastavení hlídkou“ o jízdě bez přední registrační značky vůbec nevěděla. Toto tvrzení však zcela odporuje zjištěnému skutkovému stavu i samotnému jednání stěžovatelky v době zastavení vozidla.“ Obdobná situace přitom nastala i v nyní projednávané věci. Podrobněji viz výše.*

[25] Pokud pak stěžovatel uváděl, že právní úprava umožňuje postihovat pouze situaci, kdy na vozidle chybí dvě značky a nikoliv pouze jedna, konstatuje zdejší soud, že právní úprava takto koncipována není. Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna „*tabulka*“ registrační značky. Zdejší soud např. v rozsudku ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54, uvedl, že „*V daném případě je základní povinností provozovatele vozidla, která je zákonem stanovena sice rámcově, ale přitom dostatečně jasně a určitě, umístit tabulku registrační značky na vozidlo. (...) Lze souhlasit se stěžovatelem, že zákonodárce používá v souvislosti s tabulkou registrační značky převážně jednotného čísla, nicméně to neznamena, že lze tuto povinnost omezit na umístění pouze jednoho vyhotovení tabulky registrační značky na vozidlo.*“ Pro danou věc je přitom irelevantní, že na veřejných komunikacích se pohybují i dopravní prostředky, které mají pouze jednu registrační značku (např. motocykly). Stěžovatel řídil automobil.

[26] Optikou uvedené judikatury nahlížel zdejší soud i na námitky vztahující se k uloženým sankcím (pokuta a zákaz činnosti) a nepřisvědčil jim. Správní orgán při ukládání sankcí postupoval podle jednoznačné dikce zákona, podle něhož se za přestupek ve smyslu § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Stěžovateli byly obě sankce uloženy při spodní hranici zákonné sazby, neboť mu byla uložena pokuta ve výši 5 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců. Správní orgán při ukládání sankce zohlednil i evidenční kartu řidiče, ze které plyne, že se stěžovatel ve třech letech předcházejících předmětnému deliktnímu jednání dopustil několika přestupků. Krajský soud pak námitky stěžovatele vztahující se

k uloženým sankcím řádně přezkoumal. Při tomto přezkumu postupoval v souladu s judikaturou zdejšího soudu, podle níž není úkolem soudu nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale posoudit, zda při správním uvážení nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, č. 416/2004 Sb. NSS). Zabýval se i návrhem stěžovatele na moderaci sankce (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) a řádně zdůvodnil, z jakých důvodů mu nemohl vyhovět. Při posuzování návrhu na moderaci postupoval v souladu s právní úpravou a judikaturou správních soudů, která primárně ukládá posuzovat otázku „*zjevné nepřiměřenosti sankce*“. Jak vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000 - 62, o zjevně nepřiměřenou výši sankce nejde v případě, kdy pokuta byla uložena těsně nad spodní hranici zákonného rozmezí. Smyslem a účelem moderace (§ 78 odst. 2 s. ř. s.) není hledání „ideální“ výše sankce soudem místo správního orgánu, ale její korekce v případech, kdy vybočuje ze zákonného rámce, popř. je zjevně nepřiměřená. Krajský soud správně uvedl, že sankce se pohybovaly při spodních hranicích, přičemž skutkové okolnosti dané věci nikterak nevybočují z běžných situací, jež jsou podle smyslu zákonných ustanovení potřeba sankcí postihnout; zákonem chráněné hodnoty a zájmy společnosti byly žalobcem ohroženy mírou pro daný přestupek obvyklou, pročež soud za předpokladu, že správní orgány žalobci uložily takřka nejnížší možné tresty, nemá důvod výši těchto sankcí nikterak snižovat, či od nich upouštět (srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2014, č. j. 11 Ad 16/2013 - 41).

[27] Nejvyšší správní soud si plně uvědomuje všechny důsledky rozhodnutí pro stěžovatele a jeho rodinu. S ohledem na výše uvedené a konstantní judikaturu zdejšího soudu (srov. např. rozsudky ze dne 29. 7. 2010, č. j. 4 As 10/2010 - 58, ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 - 54, ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 113/2014 - 71, kterými byly zamítnuty kasační stížnosti proti obdobným rozsudkům krajských soudů), však nemohl postupovat jinak. Nutno dodat, že proti dosavadní praxi zdejšího soudu se nevymezil ani Ústavní soud. Např. v rozhodnutí ze dne 12. 9. 2013, sp. zn. I. ÚS 1560/13 (ve kterém Ústavní soud posuzoval obdobnou skutkovou situaci jako v nyní projednávaném případě; účastníkovi řízení v uvedené věci byla za jízdu bez přední registrační značky uložena rovněž pokuta a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců) Ústavní soud mj. uvedl, že právní úprava sankcionování přestupků je ve výlučné kompetenci zákonodárce a je obsažena v obyčejných (podústavních) zákonech. Ústavní soud, respektující ústavní princip dělby moci, není povolán k tomu, aby posuzoval vhodnost (účelnost) jednotlivých druhů sankcí, zákonem stanovené sazby sankcí (jejich výši) apod. Do zákonné úpravy těchto otázek by Ústavní soud mohl zasáhnout pouze v případě, že by zákonodárce překročil ústavněprávní limity (nález sp. zn. Pl. ÚS 14/09 ze dne 25. 10. 2011), k čemuž však Ústavní soud nedospěl.

[28] Nejvyšší správní soud dodává, že s ohledem na přísnou dispoziční zásadu (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.), která ovládá řízení o kasační stížnosti, se mohl zabývat (vedle zákonných výjimek ve smyslu § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., jejichž naplnění však neshledal) důvodností pouze těch námitek, které stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil. Nutno dodat i to, že obsah a kvalita kasačních námitek předurčují i obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, jakož i

pokračování

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78.

[29] Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a dalších nezbytných procesních úkonech (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 As 278/2016 - 16, ze dne 16. 2. 2017, č. j. 9 As 308/2016 - 35 a další).

[30] S ohledem na všechny výše uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] Nejvyšší správní soud ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

VI.

[32] O nákladech řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[33] Jak již bylo výše uvedeno, nyní projednávaná kasační stížnost je v pořadí druhou kasační stížností stěžovatele; původní kasační stížnosti zdejší soud vyhověl a zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Po podání v pořadí druhé kasační stížnosti stěžovatel (bez výzvy zdejšího soudu) znovu uhradil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 10 Afs 186/2014 - 60, však účastník řízení podávající ve své věci opakovaně kasační stížnost proti rozhodnutí krajského soudu vydanému poté, kdy bylo předcházející rozhodnutí ke kasační stížnosti téhož účastníka Nejvyšším správním soudem zrušeno, již není povinen soudní poplatek za tuto další kasační stížnost platit, pokud ve věci již jednou tento poplatek zaplatil (§ 6a odst. 5 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů). Zdejší soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč.

[34] Z důvodu, že zdejší soud samostatně nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, viz výše, vrátil stěžovateli i zaplacený soudní poplatek ve výši 1 000 Kč, který stěžovatel uhradil v souvislosti s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 10 odst. 1 věta první zákona č. 549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu